



Velikonoce 2005

aneb

...jaro je tady...

Velikonoce 2005

25 – 28.3.

Podtitul by měl znít – naše značka nestíhačka. Od minulého krachu akce se neudělalo vůbec nic. Došlo k tomu, že jsem uchopil Hanku pod křídlem a přestěhoval se s ní na Vinohrady (Královské). Díky tomu jsem neměl dostatek času na dokončení přestrojení Oldy a vystrojení Viktora. O mém milovaném kolečku raději nemluví. Víme oba, že vyjždíme s poruchou řazení. Snad se nějak dohodnem a oba to přežijem. Tomáš vybral body v Jižních Čechách, kde to dozajista bude úchvatné a odmlčel se. Teprve tři dny před výjezdem, kdy jsem se začal zajímat co je s trasou mi řekl, že nejspíš nepojede. Ve čtvrtek ráno mi přinesl vše co zatím udělal a předal mi to. Tak to je teda skvělý. Kromě předjednání noclehů není nic. Blbý je, že zrovna, jak na potvoru jsem pracovní velmi vytížen a nemám kdy se tomu v práci věnovat. Proč v práci? Protože večer doma na mě čeká kolo Evy, řečené Tatranky – čerstvé dušičky – které potřebuje vystrojit aspoň provizorně.

Dig.

Své kolo jsem předala do spárů odborníka s tisícerými díky, ujištěním, že jsem co se změn týče velice skromná, resp. méně bude uče a prosím, prosím jen uratné, a doufala, že používám tu správnou terminologii.

Trn.

Takže po práci musím na Žižkov, kde máme provizorně uloženy zásoby materiálu z Jeskyně, vzít tam rezervní bágly, připravit je k provozu, uchopit nosič, který mi přinesl Tomáš před chvílí, namontovat na Tatranci kolo a pak instalovat provizorní osvětlení. A hlavně k ověření a potvrzení ubytování potřebuju Internet a ten mi doma zatím nejde. V pracovním procesu jsem nalezl pár skulinek a postavil trasu a potvrdil noclehy. A to všechno se zkomplikovalo tím, že zrovna dneska mi přišli opravit služební počítač. Ale mám to! Chybí přepočítat kilometráž, ale to opravdu nezvládám.

V pátek odpoledne mi postupně servírují, že jsem se posledních osm týdnů honil úplně zbytečně! Nepojede Olda, nepojede Viktor a Tomáš také potvrdil neúčast. Vážení začínám toho mít dost!!!

Dig.

Scházíme se na Vinohradech. Pořadí: Dig, já, Viktor, Hanka a nakonec Tomáš. Před Tomášem přichází nová dušička, sympatická Tatranka. Naše naděje!



Neodradili jsme jí my, neodradily ji webové stránky, neodradil ji předpovídaný vítr, déšť a kdoví co ještě. Jede ☺. Hurá. Bohužel nejede Tomáš, Viktor ani Olda ☹. Takže Dig bude mít s sebou tři ženštiny. Dle kšticte aktuálně brunetu, zrzku a blončku. I když vlastně je to jedno, když to stejně „utopíme“ pod helmou ☺.

A je to tu. Balící zmatek, zcestný žvanění o tom, co si kdo a proč bere na výpravu, překážení si navzájem. Viktor byl záukolován přepočítáním kilometráže trasy. Pořád mi připadá, že jde o dost důležitý údaj.



Bohužel to bylo nad jeho síly – nestihl to. Už musíme vyrazit. České dráhy jsou totiž potvory a čekat na nás nebudou. Přesun na nádraží proběhne kolmo u těch, kteří hodlají vyjet a Tomáš s Viktorem pojedou metrmo. Oba se výpravy neúčastní, ale pomůžou nám nakládat kola. Uzavření bytu a jedem.

Nasedám na ověncené kolo, jež cvaká něco o tom, že mi to urátí až uše najednou, zvědavě nasazují helmu (poprvé v životě) a uyrážím. Fantazii brzdím ihned za konstatováním, jak se helma užívá, neřeším proti čemu a prkenně hledím přímo do směru jízdy. Ostatní již zkušeně mizí za prvním rohem. Tak proto ten seznam ubytování a záchytných bodů!! Ujedou mi již v Praze :O Trn.

Na nádraží jsme za chvíli. Ne tak kluci. Ti polehli představám, že dojedou metrem na Muzeum a pak v rámci urychlení dojdou pěšky. Myšlenka to byla pěkná, ale narazila na uzavřený podchod a nutnost obejít prakticky celý park. Následkem toho jsou na nádraží podstatně později než my. Ale dost včas na to, aby nám pomohli nakládat. A jak to tak bývá při těchto odjezdech furt se něco nedaří. Nejdříve mě překvapilo, že vrchní přejezdy kolejí končí na 3. nástupišti a my potřebujeme na páté. Výsledně musíme po schodech. Na nástupišti jsme, služební vagón je tu taky. A v něm paní vlakvedoucí. Těsný docent a na železnici se nejspíš narodila. Dostala funkci a teď je nejdůležitější na světě. Dig.

Fakt jí chybí už jen do ruky to koště. Já nevím, jak to ty dráhy dělaj, ale co se týče tohoto personálu, vždycky je to od extrému k extrému. Nějak si nevzpomínám, že by se to někdy ztrácelo v „sedém průměru“. Naštěstí nás čeká bonus – kluci nám pomůžou naložit kola. Jsou to prostě zlatíčka ☺.

Sama nahazuje na rozpoutání hádky a deptá ji, že jsme ochotni přistoupit na její pitomé připomínky. Nejdříve, že máme odstrojit. Na to my, že NE. Tak teda si to sami naložíte. ANO. „Ale bagáž si zaplatíte zvlášť.“ ANO samozřejmě. A když jsem vylezl na ložnou plochu, že začneme nakládat, tak že prej se ty kola pověšej na háky (za přední kolo). Tak to teda ani omylem! A už

jsem toho začínal mít akorát a naposled se pokusil jí vysvětlit, že si kola naložíme sami do prostoru bez háků a bagáž na nich zůstane. Zaplatíme za cestu a ve Veselí nad Lužnicí si to zase sami z vagónu vyndáme. Nemám představu co se v ní hnulo, ale souhlasila. Nakládky trvala cca 2 minuty. Pak za náma aspoň vztekle zabouchla dveře a houkla ať už zapadneme. Uf. Tak to bychom měli. Dig.

Takže teď už je naloženo, překážka bez koštěte zdolána. Aši nějaký zázrak nebo co?! **Jrk.**

Ještě jsme chvíli hledali místa k sezení a pak Viktor s Tomášem našli naše okno a tak vám tam venku stáli... **Dig.**

A vypadali mooc a mooc smutně. Vím, že oba by strašně moc chtěli být s námi v kupé. Bohužel svět se postavil proti nim a zůstávají uvázaní v Praze. Hnk.

Vlak se dal do pohybu. Zamávali jsme jim a jedéém!!!! **Dig.**

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	0	0	0	16

Cesta probíhala úplně klidně a pohodově. Přišel průvodčí, doplatili jsme mu kola a nechali se unášet k cíli dnešní cesty. Povídáme si, tropíme žertíky a je dobře. Hanka je pořád nervózní kdy už tam budem. **Dig.**

Bylo to pro mě stresující nevědět kdy budeme na místě. A představě jak se řítíme ke kolum a hlavně k nepříjemné vlakvedoucí na poslední chvíli mi na klidu ani trochu nepřidávala. **Hnk.**

Několikrát se ji snažím uklidnit, že je to ještě daleko. Nejdříve musíme projet Tábor, což je asi hodina cesty a další zastávka je Soběslav. Teprve potom se můžeme připravovat na vystupování. Zatím si užíváme jízdu vlakem v teple a bez šlapání.

Před zastavením v Soběslavi jsme se přesunuli ke služebnímu vozu a znovu dostali vynadáno od vlakvedoucí. Už ani nevím za co, ale určitě jsme za to mohli. Ve Veselí nám otevřela vrata, seskočila a odběhla kamsi do tmy. Z té samé tmy však přišla jiná a silně překážela. Když jí Jarka požádala o uvolnění prostoru, řekla: „Já nemůžu, já tady čekám...“ Ttak to jsem měl dost a svým velmi těžkým kolem jsem se rozjel po podlaze vagónu přímo proti ní. Teprve potom pochopila... **Dig.**

Já tomu vážně nerozumím.. Aši sabat nebo co.. ? **Jrk.**

Kola jsou venku, koncová světla posledního vagónu mizí ve tmě. Kolem vše ztichlo a potemnělo. Od teď je to jen na nás. Podle Tomáše máme ještě před sebou 20 kilometrů do Třeboně, kde máme být před půlnocí. Tak jdem na to. Ven z nádraží a po jediné zdejší hlavní silnici za město. Po mimoúrovňovém křížení opouštíme hlavní a noříme se do tmy.

Dig.

Chcíc deklarovat technickou zdatnost a znalost silničních pravidel, rozsvěcím přední světló. Jsem ušak Digem uyzuána k šetření buřtů, a tak se nořím do tmy. Mlha přede mnou, mlha za mnou, upravo rybník a ušude blikají bludičky.

Trn.

Na mém, Hančině a Jarčím kole se již při zapnutí palubní sítě automaticky spustila výstraha. Potud nic neobvyklého. Ale co je mimořádné – máme nově namontovanou přední část výstrahy v bílé barvě. A právě teď je tato část velmi dobře vidět. A odleskem báječně září reflexní paspule a proužky na našich nových báglech. A když nás předjíždí auto, jsou naše zavazadlové prostory z vééélké dálky véééelmi dobře vidět. To jen tak na okraj. Jedeme tmou a je dobře.

Dig.

Musím říct, že poprvé profituju na tom, že mi něco přestalo fungovat. Díky „umřelému“ světló mi Dig namontoval 1W Luxeon. Zkoušíme ho a funguje opravdu skvěle.

Jrk.

Po nějaké době musíme nutně zastavit a ulevit trávicím traktům. Je vlahý večer. Možná až příliš. Přesněji řečeno slabě prší. Jedeme dál. Jsme asi v polovině cesty. Pořád se jede dobře. Z mého stroje se line směs melodií určená právě pro večerní přejezd. Znovu zastavujeme. Tentokrát za účelem doplnění do traktů. Zejména tekutin. A Třeboň je v dohledu. Tak vpředmež at' jsme tam.

Do města přijíždíme po jiné výpadovce, než jsem měl v plánu. Kromě toho je to o 6 km dál, než říkal Tomáš. Přijíždíme k centru. Podle popisu by to mělo být... tady je to! Modrá brána, nápis Tyršův stadión, parkoviště.

Dig.

Nechtělo se mi tomu věřit. V noci, v neznámu a bez bloudění přímo k cíli.
Paráda !!!!

Hnk.

Kousek jsme přešli. Obrat a nový nájezd do brány. Ano, růžový dům vzadu je na dohled. Přijíždíme až ke dveřím a zvoníme. Přišel nám otevřít chlapík ve věku asi kolem pětadvaceti až třiceti let. Takový pohodář. Zavedl nás do části pro hosty a předvedl náš pokoj. Jako jo. Dost dobrý.

Dig.

Šedm postýlek jako pro trpaslíčky, na dveřích lebka. Vyšší posteje uržou jako o závod, volíme přízemnější variantu. S Jarkou se přes retardéry uydáváme na průzkum kuchyňky, provádíme deratizaci hrnce a odhodláváme se vařit vodu na čaj. Něco šusí, že by myši?? Ó, nikoliu, „jen“ další ubytovaný. Pronáší cosi o flámu a našťestí rychle prostor opouští. Ručník ve sprše je mazák; čistota - půl zdrauf.

Trn.



Pokoj má jednu mírnou nevýhodu. Je v patře. Schody jsou celkem strmé. Haničku bohužel nějak nechtěj' poslouchat kolena. Zmanipulovaná vidinou čisté postýlky šlape nahoru jak turista na Sněžku. Navíc v patře jsou v cestě zazděné trámy. I ty zvládá. Hani, máš můj obdiv! My jdeme s Tatránkou ještě vařit čajik.





Pak už jen sprcha a chrrrr.

Jrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Třeboň	39	27	27	16,1	22 - 6

Ráno 26.3. sobota

Probouzíme se. Já v pohodě a vyspalý. Holky ale kňučej, že je bolejí záda, ruce, nohy a vůbec všechno a že lůžka se charakterem přibližují spíš houpací síti než posteli. Velmi zvolna vstáváme.

Dig.

Všechna lůžka mimo Digova byla totiž proležena tak, že měl člověk při spaní zadek skoro na zemi a hlavu a nohy pomalu ve vzduchu. Houpací síť je velmi výstižné přirovnání. Na druhou stranu když si vzpomenu na loňský nocleh na opuce v hnědouhelné pánvi tak zlatá proležená postel ☺

Hnk.

Moje záda byla tuto noc ještě funkčně v pořádku, takže se mi spalo dobře... Jrk.

Hanka mi jako tekutinu u příležitosti snídaně nabídla PET láhev s čímsi nevábně barevným. Okamžitě mě napadlo překontrolovat Ěčka. Byl jich tam podle rozpisu na nálepce opravdu dostatek. A kromě jiného jakási žlutá a hlavně Brilantní modř. Odtud pramení vzniknuvší syntetická zeleň. Pomalu vstáváme a chystáme odjezd.



Následuje prohlídka centra.



Znám to tu. Není tu nic převratného. Centrum je nevelké ale pěkně zrekonstruované. Po několika kličkách smyčkách brzdíme na náměstí. Prohlížíme si to tu a za sebe musím konstatovat, že se to tu změnilo opět k lepšímu. Zajíždíme do levého horního kouta u zámku k orientačnímu plánu města a okolí. Jednak proto abych se zorientoval a jednak proto, že na kulturu nezbyla ani sekunda času a tenhle panel mluví a všechno podstatné nám připomene.



Čudlíků se chopila Jarka a pouští jednu zvukovou sekvenci za druhou.

Zajímavé a pěkné. Ale musíme jet. Tak jakže to tu kreslej? Jo, ano, ano, jo, jo, jasně. Tak jedem. Nejbližší cíl Svatá Barbora. Je to sice trochu na druhou stranu, ale pořád to nejspíš máme. Z města odjíždíme jižně směrem na Majdalénu. Silnice je pěkná, jede se dobře. Rychlost přejezdu neklesá pod 22 km/h. Za 35 minut jsme v Majdaléně a maličko odpočíváme.



Ted' pojedeme kousek terénem a to až k Barboře. Po odpočinku pokračujeme. Zajíždíme do lesa. Pořád se jede velmi dobře. Jenom jedna maličkost mi kalí radost. Nějak nemůžu najít tu Barboru. V mapě píšou, že by to mělo být tady. Ale místo pozoruhodného kostelíka je tu zrekonstruovaný statek a pár letních sídel Pražáků. To je hloupé. Jedeme zpět k Třeboni. Pořád přírodou.





Jede se moc pěkně. Svítí slunce, je velmi pěkně. Zastavujeme u výjezdu na silnici. Pořád je pěkně. Mají tu dvě zajímavosti. 1. – přijela sem skupinka cyklistů. Zvláštní je, že mají přívės. 2. – ve výběhu jim tu LEŽÍ kůň a sluní se.

Dig.

Hanka vše dokumentuje na citlivý fotomateriál v kilobitech a přitom jí lehlo kolo. Zcela spontánně a solidárně s koněm.

Jrk.



Jedeme dál. Za pár minut jsme v Třeboni. A teprve teď se dáváme po trase dnešního přejezdu. Od vjezdu do výjezdu z města uplynulo 5 minut. A jsme venku. Je nádherně. Pohybujeme se po okreskách a k svačinovému odpočinku zastavujeme za Dunajovicemi. Na to, že je to první letošní výprava se jede velmi dobře a hlavně nám přejde počasí. A navíc to tu mají přírodně pěkný.



Tak to aspoň vidím já. Ale jak tak pozoruju Hanku a Jarku, taky to vidí dost podobně. A Tatranka se zatím tváří středně progresivně. Tak jo, pojedeme zase o kousek dál. Teď přijde úsek, kde se výrazně liší můj podkladový materiál a mapa, kterou máme s sebou. Obvyčejně to nebývá problém. Ale před náma je úsek lesů a polí, mezi kterými nevedou silnice, ale jen polní a lesní cesty. Srdnatě vyrážíme do neznáma. A po pár kilometrech skutečně bloudíme. Dojeli jsme k nějakému mlýnu a cesty tu končí. Je to tu zajímavé, ale nemáme čas na prohlížení.



Do Tábora, kde je dnešní cíl a nocleh je to ještě zatraceně daleko. Návrat na silnici je jedině schůdné řešení současné situace. Tím přijdeme o další atrakci – no jo, ale nějak mi vypadlo mi jak se to jmenuje. Má to být snad zřícenina či co. Bohužel v týchle mapě to nemám. Opravdu výrazně chybí přetrasování a přepočítání kilometráže. Tak jinak. Pojedeme podle místních cedulí a směrovek.



A po pár kilometrech, kdybych nedal na instinkt, tak i orientace podle místního značení by selhala. Oni totiž parchanti prašiví někam zašantročili cedulku s číslem cyklostezky a se šipkou doprava. Nejbližší rozumně vypadající vesnici je Ševětín. Pro nás je zajímavý tím, že z něj vedou normální silnice. V přírodě je sice pěkně, ale namáhavě. A kromě toho už selhalo všechno. Nevím kde jsme a kudy odtud. Mám před sebou rozcestník, ale na něm není to co chci vidět. Hanka si najela dost nešikovně a začala s obracením, čímž se ocitla z druhé strany a tím našla chybějící směrovku, kterou já ze svého místa nevidím.

Dig.

*To nebyla nešikovnost ale úmysl. Tušila jsem u cedulek nějakou zradu ©
Hnk.*

Pojedeme dalších 6 km po m.t.z. A jedééém. No ono to není až zas tak horký, prostě se vydáváme po polní cestě dál. Po čase a malém stoupání najíždíme sice na rozbitou, ale asfaltovou lesní cestu. A jedeme a jedeme a zase je to klidné a pěkné. Za nějaký čas zastavujeme u lomu. No to je zase jednou nádhera!



No, pojedem. Po necelém kilometru jsme v Ševětíně. Hned na kraji zpovídám místní, jak je to tu s hospodama, kde se vaří. Prý blbě. Nevaří. Máme se zeptat někde u náměstí. To by se bývalo i stalo. Jenomže v cestě máme koleje. Jde o severojižní koridor. A mimo to je tu nádraží. Po zdolání kolejí a konzultaci s mapou posílám holky pro další data do pokladny nádraží. Vrací se s informací, že za pár minut jede vlak. Ale končí ve Veselí n.L., které je odtud cca 15 km. To nemá smysl. A asi za hodinu jede další, končící v Táboře. To zní lépe. Za pár minut budou tři hodiny. Do šesti, kdy máme být v penziónu, to po svých nemáme. Za námi je 45 km, před námi přibližně 50. Vlakem by to šlo zvládnout. Tak jo. Závazný pokyn: pokračujeme vlakem. Teď si odpočineme.



Přesunuli jsme si lavičku na sluníčko, posadili se a vyprávěli si. Všechno možné. Vtipy, zážitky, zkušenosti atd. Za necelou hodinu je tu vlak. Výpravčít nám řekl, že máme nakládat do vagónů s piktogramy jízdních kol. Tak to bude výborné. Už vidím jak každá z dívenek nakládá své kolo sama. Vlak už je v dohledu. A má jen 3 vagóny! A my jsme 4. To by mě zajímalo jak tohle dopadne. Vlak najíždí k nástupišti. A má služební vagón! Uf! Tak se to vyřešilo. Vlak zastavil a začínáme nakládat. Vlakvedoucí a výpravčít nám pomáhají a uklidňují nás, že je dost času. Jsou skvělí. Oba! Je to prudký kontrast se včerejší zkušeností. Našli jsme si místa ve vagónu a nejbližší hodinku a čtvrt se vezli směrem na Tábor.

Dig.

Je to prostě tak. Nemážu si pomoci.. Od extrému k extrému...

Jrk.

„Tábor, Tábor, ke třetímu nástupišti přijel osobní vlak číslo...“ hlásí počítač z nádražního rozhlasu. Jsme tu, vystupovat. Vykládáme kola, opouštíme nádraží a zahajujeme poslední dnešní kolmý přesun. Bude dlouhý necelé dva kilometry. A na konci domeček a v domečku stoleček a u stolečku postýlka a u postýlky děsněj čurbes – naše věci na jedné haldě. Jo, a ještě něco. Kousek od domečku hospůdka a v ní židlička a sklenička pivíčka. A večere. A jsme tu. Z venku vypadá penzion dost dobře. To ovšem není nic proti tomu, co je uvnitř. Prostě paráda. Za pomoci paní majitelky jsme zaparkovali kola, naházeli věci do pokojíku a hurá do města na večeri.



Jdeme pěšky. A hned – „přejdi Jordán, řeku všech nadějí...“ nejde však o řeku na Středním východě, ale o rybník v Táboře. A naštěstí se nemusí po jeho dně, ale po mostě nad hrází.

Našeho triumfálního vstupu do lokálu si nikdo ani nevšiml. Dáváme si jídlo, pítí a zase si povídáme. Je to až neuvěřitelné kolik už jsme toho našvanili a pořád si máme co říct.

Tatrance přinesli prázdnou sklenici s citrónem a cukrem. měl to být čaj. Zvláštní...

Po večeři jdeme jinam. Tady to nějak není ono. S Jarkou jsme dospěli k závěru, že to chce Velvet. Pivo Velvet. Procházíme zvolna večerním Táborem



a nějak pořád nemůžeme narazit na lokál, kde by onu pochutinu tankovali. Jarka potom spíš z hecu pronesla, že když najdu hospodu s Velvetem,

*zaplatí mi jeho konzumaci. A tak jsme zatočili za roh a blik, je to tu. Hospůdka U
dvou koček a spousta druhů různých pivíček. A hele Velvet! Dig.*

**To nebylo z hecu. Prostě jsem si byla jistá, že Dig ten šestý smysl na vyčuchání
Velveta někde v sobě má. Chtělo to jen patřičně ho motivovat!! Navíc se mi chtělo už děsně na
malou.. Jrk.**

*Tak to bychom měli. A hurá dovnitř. Posadili nás do místnosti
s kulečником a rytířem v brnění.*



Mají to tady dost dobrý. Pivo přinesli prakticky hned a bylo dobré.



A druhé taky.







A ... Po jedenácté jsme usoudili, že máme dost a že je čas jít do té vysněné postýlky. Noční Tábor je opravdu krásný. A penzion taky. A ta postýlka... Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Tábor	40	76	48,6	15,3	22-13

Ráno 27.3. neděle

Vstává se strašně. Jsem nějakej mrtvej. A to je ještě půl desáté. Oni nám totiž nad ránem šoupli čas. Teď platí letní. Snídáme,



balíme a odjíždíme.



Hned za Jordánem je Billa. Je třeba doplnit zásoby. Zůstávám u kol. Je pod mrakem, ale teplo. Dívky za pár minut dovlekly nákup hodný zásobování Expedice. Všechno jsme to naložili a vzhůru na trasu. Dneska je nám nutno dojet do Javorníka u Čtyřkol, to celé u Čerčan, kousek od Benešova u Prahy. To jsem zvědav, co nás čeká.

Tábor opouštíme krátce před dvanáctou. Nejbližší bod jsou Ratibořské Hory. Jsou na jediné hlavní silnici na Mladou Vožici. Všechno je bezva. Jenom horizontální zvlnění je jaksi ne příliš pohodlné. Copak sjezdy. Ty by celkem ušly. Ale výjezdy vzhůru jsou notně poznamenány zimním nicneděláním. Prostě musíme často odpočívat.



A tak jsme předhůřím Vrchoviny dojeli do Vožice. A chtělo by to zase jídlo. Jsou dvě hodiny, čas jako stvořený na oběd. Našli jsme hospodu, zaujali

místa u stolu, aklimatizovali se v plynové komoře, kterou si zde vytvořili místní kuřáci a objednali si jídlo. Servírka až při objednávání upřesnila, že mají jen tři jídla. Já jsem si tedy v rámci nabízeného vybral. Hanka taky. I Jarka to přes barvu vlasů zvládla na výbornou. A Tatranka? Připomněla mi vtípek o těch dvou blondýnách ve vlaku. Později se však vysvětlilo, že to nezpůsobil útlum mozkové činnosti, ale docela obyčejná nedoslýchavost. Tatranka prostě nechytla denní nabídku a trefila se mimo. Servírka to vzala tak, že si z ní programově děláme šoufky. Taky se po zásluze za to k nám chová. Nějak mám dojem, že hadr na podlahu, který tu a tam obsluhuji, má větší úctu než my tady. Dig.

Ašpoň máme s Hankou radost, že mají točenou limonádu. Víc radosti se tu asi nedočkáme.. Jrk.

Po jídle odjíždíme. Ještě jsem prostudoval mapu a jedem. Kousek za městem je...



Přejezd probíhá velmi klidně. Pořád je pod mrakem a přibýlo i kopců. Zejména těch nahoru. Neděje se nic zvláštního a tak jedeme ve většině případů ve dvojkové formaci a zase kecáme a hodnotíme okolí. Kolem silnice jsou i některé zajímavosti. Například v Nosákově mají, tedy podle pověsti, zkamenělého rychtáře ve štítě hospody.



Za Kondraticemi jsme viděli opravdového posla jara. Po poli u silnice se jim tu prochází čáp. Jo, čáp. Takový to dlouhonohý opeřený stvoření s dlouhým zobákem.



To je dobře. Pokračujeme v jízdě. Vysvitlo pozdněodpolední sluníčko. Všechno se najednou rozjasnilo. Pořád se pohybujeme po trase. Tu a tam Tatranku poškádlivávám dotazy na pozoruhodnost místa, kde právě stojíme. Vždy jde o kilometráž. Ona totiž jako jediná nemá čucho..., ne tacho metr. Takže nemůže měřit tachy.

Přejeli jsme silnici č. 112 – spojku z Benešova do Vlašimi, projeli Struhařovem a odbočili na polní spojku do Kozmic. A hned velká rohová pauza. Po ní v klidu dojíždíme do Kozmic. Má to jedinej kaz. Nepoznávám to tu. Následkem toho jsem nás navedl na špatnou odbočku úplně zcestným směrem. Po 100 metrech jsem nás otočil a už bez problémů navedl na sjezd do Čerčan, odtud do Lštění, přes most do Čtyřkol a na závěr do Javorníka. Tak jsme tu. Dojeli jsme k ubytovacímu zařízení. Jde o rekreační hotel z padesátých let. Od té doby se nezměnilo asi vůbec nic. Už tu na nás čekají. Jde o torzo přiopilého personálu. A kromě jednoho týpka jsme v celém zařízení sami. Dig.

S Jarkou se radujeme ze tří skříní pro dvě osoby a spekulujeme nad funkcí „sedátek“. Vedlejší pokoj čítá jen dvě, zato jsou učetně ošacení. Na „velkou večerní“ to ušak neupadá, doufáme, že majitel je daleko či hluboko.

Trn.

Ubytováváme se a ještě nás ženu na večerní procházku. Máme v nohách hafo kilometrů a pokud to nerozhejbem, čeká nás zítra exitus. Náš vlastní.

Provádím nás nočním Javorníkem a přilehlým okolím. Vracíme se unavení, od bláta a do pelíšků se těšící. Ale šťastní z bezvadně prožitého dne. Po návratu používáme k očištění místní sprchy. Ty teda jsou! Netečou a fujky fujky. Ale za 120,-/os. co chtít víc... Dig.

Kdo má za sebou trénink z kladenské nemocnice nepřijdou mu sprchy nijak zvlášť děsivé a odpudivé. Hnk.



A já mám ananas a bolavý záda. Ananas vezu z Prahy. Bolavý záda jsem si pořídila cestou. Asi následek špatně seřízeného nového sedla. S ananasem pomáhají všichni, se zádama mi pomáhá Hanka. Odněkud vytáhla nějaký děsně studený mazání. Prý to má na kolena. Hlavně, že to funguje. Jrk.

Dobrou noc. A ráno se těšte!!!

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Javorník	52	156	80,4	15,2	16-9

Ráno 28.3. pondělí

Vstávám před devátou a velmi klidně a potichu vcházím do pokoje, kde odpočívá Tatranka s Jarkou a mám to v ruce a moc se těším na použití. To je tou pomlázkou pěkně zmlátím, když máme ty velikonoce. No, nezmlátím je zase moc. Potřebují totiž zadek k jízdě. Tatranka mě spatřila dříve a tak se vrhám na ni. Jarka má čas. O ní vím, že když se probudí, mám ještě 10 – 15 minut čas než se zorientuje.

Dig.

Takhle vznikaj fámy... Jednou mě takhle loni vzbudili na Slovensku ve tři ráno, protože jsem byla mírně „pomalejší“ a už se to se mnou táhne... Jako důkaz, že to se mnou nebylo tak špatné, jsou nafocené fotky mou maličkostí.

Jrk.



A Tatranka je pomlázována. A dělá stejnou chybu jako většina příslušnic jejího pohlaví. Uhýbá a brání se. Při svých šedinách, nebo vlastně zrzinách, ještě nepochopila, že je lepší mít šrám na zadku, než zlomené zápěstí... Už toho nechám abych ji nepomladil pod 16 let. To by nesplňovala dolní věkovou hranici pro přijetí do Hells. Odměnila se mi. Dostal jsem, no, prý to původně bylo

vajíčko, ale cestou se z toho vylíhl hrošík. Tak to jsem na Velikonoce opravdu ještě nezažil. A teď vzhůru na Jarku. Taky se brání. Ale jen chabě. U ní jsem si vykoledoval vajíčko. Velikostí tak kachní, s krásně natištěným motivem velikonoce na staniolu. A je čokoládové. To je dobře, vzhledem ke vzájemnému vztahu mě a vajec. A zbývá Hanka. Ta se nebrání vůbec. Dig.



Nebylo ve mně ani špetka síly a navíc jsem tušila, že to nebude tak divoké jak nám to Dig od pátku líčí ☺
Hnk.

Tak to by bylo. Vstáváme, pořádáme pseudosnídani,



sestávající z bezhlavého beránka a směsi toho co vezem.



Kolem panuje strašnej bordel. Na obou pokojích. Opadalo z nás totiž zaschlé bláto. Dig.

Proč ses Digu nepochlubil jak krásně umíš zametat bez koštěte jen s využitím svého super obutí PRESTIGE ??? Hnk.

No, nic. balíme, odjezd.



Je pod mrakem ale teplo a trochu mlha. Jede se do kopce do Pyšel a pak zvlněným terénem do Mirošovic. Kromě toho, že Hanku zloběj kolena se jede dobře a neděje se nic mimořádného. Z Mirošovic míříme do Dolní Lomnice, kde zastavujeme na svačinku na stanici autobusu. Upozorňuju ostatní, že je velká pravděpodobnost otevřené hospody ve Velkých Popovicích kde chci oběd. Že prej jo, jo a boule za ušima. No jak chcete. Přejezd do Popovic je sice hodně do kopce, ale zase v klidu. Projíždíme vesnicí a skutečně, hospoda je otevřená. Parkujeme před ní a hurá dovnitř. Hm, je plná. Místo je jen u malého vysokého kulatého stolku. Dáváme si jídlo,

150 g	Vepřový plátek s herms	obloha Kč	90
150 g	Peříček, obloha	Kč	92
150 g	Řízek kozla Oldy, obloha	Kč	99
150 g	Přirodní medaillonky, obloha	Kč	89
150 g	Medaillonky se šunkou a sýrem, obloha	Kč	108
200 g	Pivovarský MIX grill, obloha	Kč	110



pítí ale to nejhlavnější – pro Jarku kafe. Odjezd. Je krásné počasí svítí sluníčko, jízda je naprosto pohodová. Projíždíme Petřkov, Nebřenice, Modletice, Čestlice, Benice a Uhřetěves. Na odbočce na Hájek stojej policajti a kameraman TV novin a kohosi kasírují. Předvádíme vzorný nájezd na střed vozovky s ukázkou změny směru jízdy a následné odbočení vlevo. Naprosto ukázkové.

Kameraman nás sice zabírá, ale nemám pocit, že bychom se dnes viděli ve zprávách. Pokračujeme na Dubeček, Dubeč, Štěrboholy, Malešice a Žižkov. Dále projždíme parkem na Olšanské nám., Ondříčkovou nahoru a do Polské. Zastavujeme před barákem, společnými silami se dostáváme dovnitř a hlavně po schodech nahoru. Před tím však v baráku odstrojujeme a bagáž. Ta jede výtahem. Tak a to je všechno. Ještě chci poděkovat mému kolečku za trpělivost a pochopení a že mě ani jednou nevypeklo, přestože jsme vyjížděli s poruchou řazení. To byly pěkné velikonoce, co?

Dig.

Letošní první uskutečněná výprava byla víc než příjemná. Jen ti kluci a jejich legrácky chyběli nám všem. Příště se snad všichni pochlapí a vyrazíme v plném počtu. Už aby to bylo...

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	50	209	52,4	14,6	19-11

Celková technická data:

Účast

Čtyři prvnějedoucí...: Tatranka, Hanka, Jarka, a Dig

Oficiálně priznaná
kilometráž

209 km

Příště

RYTÍŘSKÁ

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Slapsko	Červany
Třeboň	Javor	Lštění
Dunajovice	Podolí	<u>Čtyřkoly</u>
Horní Slověnice	Jankov	Pyšely
Dolní Slověnice	Pičín	Senohraby
Ševětín	Nová Ves	Velké Popovice
<u>Tábor</u>	Hlíňánky	Modletice
Ratibořské hory	Struhařov	Čestlice
Mladá Vožice	Teplýšovice	Dubeč
Bouřilka	Kozmice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), *Dig (Dig)*, **Viktor (Vkt)**, *Hanka (Hnk)*, **Jarka (Jrk)**, *Olga (Old)*, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour^{plus} 2005
Trn & Dig & Jrk & Hnk
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz